

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
118-0-Увп-06-000-037
Бања Лука, 6 .9 .2006 . године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Фикрета Кршлаковића, као предсједника вијећа, те Јанка Нинића и Златка Куленовића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Снежане Црнојевић, у управном спору по тужби Д. П. из Б., (у даљем тексту: тужилац), заступаног по пуномоћнику Д. К., адвокату из Б. Л., против рјешења туженог Фонда – Одјелења за рјешавање о правима из ПИО у другом степену у Б. Л., број 1093691404, од 9.2 2004. године, у предмету старосне пензије, одлучујући по захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда Бијелина број У-57/05 од 28.2.006. године, у сједници вијећа одржаној дана 6 .9 .2006 . године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је као неоснована тужба против напријед наведеног оспореног акта, којим је одбијена жалба тужиоца против рјешења Фонда, Филијале Б. број 1093691404 од 22.10.2004.године. А тим рјешењем одбијен је захтјев тужиоца за признавање права на старосну пензију – уз образложење да не испуњава услове из члана 46 . Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник Републике Српске", бр . 32/00, 34/00, 37/01 и 32/02), јер да нема навршених 65 година живота, нити 40 година пензијског стажа.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде тужилац оспорава њену правилност због повреде закона, те истиче: да су њоме повријеђене одредбе члана 97. и 98. Закона о унутрашњим пословима – нови пречишћени текст ("Службени гласник Републике Српске", бр. 16/95), на основу којих је министар унутрашњих послова Републике Српске донио рјешење да тужиоцу престаје радни однос са правом на старосну пензију и прије испуњавања општих услова за стицање старосне пензије; да "без одређивања права на старосну пензију, нема ни основа за престанак радног односа"; да је то право тужиоцу одређено у диспозитиву рјешења Министарства бр. 09/3-126-84 од 19.02.1997. године, које је достављено и туженој страни, а да га она није оспорила; да тужена страна није ни надлежна да одлучује "о самом таквом праву на старосну пензију" већ само да утврди висину пензије; да "утврђено право на старосну пензију, које је признато рјешењем Министарства по тада важећем Закону о унутрашњим пословима, није поништено доношењем новог Закона о пензијском и инвалидском осигурању, којим су "укинуте раније важеће одредбе чл . 97 . и 98 . Закона о унутрашњим пословима ("Службени гласник Републике Српске", бр . 21/98)". Предлаже да се та пресуда преиначи на начин да се оспорени акт поништи и предмет врати туженој страни на поновни поступак.

Тужена страна, достављајући списе предметне управне ствари, није дала одговор на захтјев.

Размотривши захтјев и побијану пресуду по одредбама члана 39 . Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр . 109/05 – у даљем

тексту: ЗУС), као и цјелокупне списе овог управног спора и предметне управне ствари, овај суд је одлучио као удиспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Неспорна је чињеница да је рјешењем Министарства број 09/3-126-84 од 19 .2 .1997 .године одређено да тужиоцу престаје радни однос у том органу са даном 28 .2 .1997 . године „с правом на старосну пензију“. Такође је неспорна и чињеница да је захтјев за остваривање те пензије тужилац поднио дана 7 .6 .2002 .године .Стоји и чињеница да је према одредбама члана 97 . став 1 . Закона о унутрашњим пословима,који је био на снази у вријеме доношења рјешења о престанку радног односа тужиоца, тужилац могао да оствари право на старосну пензију и прије испуњавања општих услова за стицање тога права. Те законске одредбе престале су да важе ступањем на снагу новог Закона о унутрашњим пословима („Службени гласник Републике Српске“ број 21/98). Међутим, и по одредбама члана 55. и 56. овог закона тужилац је могао да оствари исто право, али он то није учинио, јер је захтјев поднио тек након ступања на снагу напријед наведеног Закона о пензијском и инвалидском осигурању, којим су,између осталих, укинуте и одредбе члана 55. и 56. тог новог Закона о унутрашњим пословима .Дакле, преостало је да се о праву тужиоца на старосну пензију одлучи по напријед наведеном Закон о пензијском и инвалидском осигурању. Међутим, код евидентне чињенице да нису испуњени услови из члана 46. у вези са чланом 3. тога закона, захтјеву није било могуће удовољити .Наиме,ради се о вануговорној трајној правној ситуацији у току дејства,па се у њеном разрјешењу примјењује нови закон на још недовршена факта, а уз уважавање факата исте укупне правне ситуације свршених у вријеме важења старог закона . Свршена факта у овом случају је остварени пензијски стаж (који по новом закону није довољан за остваривање траженог права), а несвршена факта су у чињеници да захтјев није поднесен,па тако о њему ни одлучено у вријеме важења старог закона, т .ј . напријед наведеног Закона о унутрашњим пословима .

С тим у вези указују се неоснованим наводи из захтјева да тужена страна није надлежна да одлучи о пензионисању тужиоца, већ да је у њеној надлежности било само да одлучи о висини његове пензије. Наиме, цјелокупни поступак остваривања права на пензију у надлежности је тужене стране,како то произилази из одредаба члана 8 .Закона о пензијском и инвалидском осигурању, с тим што првостепене поступке проводе његове филијале .

Код таквог стања ствари,овај суд налази да побијаном пресудом није остварен ниједан разлог из члана 35 .став .2 .ЗУС-а, па се отуда захтјев одбија на основу одредаба члана 40 .став 1.тога закона.

Записничар
Снежана Црнојевић

Предсједник вијећа
Фикрет Кршлаковић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарне
Амила Подрашчић